

Omdat de duisternis wijkt, 9, George Cutting

9. Als God Zijn Zoon heeft gegeven moet ik Hem dan niet aannemen?

Ik ben bang dat ik dat niet heb gedaan, al weet ik dat Hij een Heiland voor zondaren is en hoewel ik weet dat mijn hart naar Hem uitgaat.

Het is wel zeker dat een dergelijk probleem in de natuurlijke relaties tussen mensen niet denkbaar is. En zo'n probleem zou ook niet moeten bestaan in de geestelijke dingen.

Wij moeten daarvoor eenvoudig zijn als een kind. Toen Rebekka, door Abrahams knecht, over Izaäk had gehoord en zij eenmaal naar hem verlangde, was er beslist niet zoiets als een vraag bij haar of zij hem wel echt aanvaardde. Abraham wenste haar Izaäk te geven; en toen zij verlangde hem te bezitten was het aan die kant ook in orde (zie Genesis 24).

Als u door het bewustzijn van uw schuld voor God ernaar verlangt Christus te bezitten, hebt u Hem in uw hart ongetwijfeld al aangenomen, hoewel uw schuchterheid u misschien verbiedt het aan uzelf of anderen te zeggen. Het '*liefhebben*' en '*geven*' is Gods kant. En Hij geeft Zijn eniggeboren Zoon. Het is onmogelijk naar Hem te verlangen zonder bij Hem welkom te zijn.

Is het denkbaar dat Rebekka zou kunnen huilen omdat Abraham haar zijn zoon alsnog niet gunde? Zou hij daarvoor zijn knecht een lange reis hebben doen maken? Kwam hij niet juist om haar te halen? Maar zou zij misschien huilen omdat zij *bang was dat zij hem niet had aanvaard*? Zou u niet tegen haar zeggen dat elke traan het bewijs was dat zij hem met haar hart al aangenomen had? Waar kan een ' *bezig zijn met onszelf*' ons al toe brengen! De Heere geve ons eenvoud en de gezindheid van een kind (Matth. 18:3 e.a.).

George Cutting

'Omdat de duisternis wijkt' is als boek verkrijgbaar bij www.uhwdw.nl.